

Diumenge XXVII (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 10,2-16): En aquell temps, se li van atansar uns fariseus. Volien posar-lo a prova i li preguntaren si és permès a un home de divorciar-se de la seva dona. Ell els va fer aquesta altra pregunta: «Què us va ordenar Moisès?». Li respongueren: «Moisès va permetre de donar a la muller un document de divorci i fer-la marxar». Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta norma per la vostra duresa de cor. Però, des del principi de la creació, Déu els va fer home i dona. Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn. Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi. Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-li sobre això mateix. Jesús els diu: «El qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra, comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu home i es casa amb un altre, comet adulteri».

Alguns presentaven a Jesús uns infants perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaven. En veure-ho, Jesús es va indignar i els digué: «Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impedi, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas». I els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans.

«Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi»

Mn. Fernando PERALES i Madueño
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui, els fariseus volen posar novament Jesús a prova plantejant-li la qüestió del divorci. En lloc de donar una resposta definitiva, Jesús pregunta als seus interlocutors sobre el que diu l'Escriptura i, sense criticar la Llei de Moisès, els fa comprendre que és legítima, però temporal: «Moisès va escriure aquesta norma per la vostra duresa de cor» (Mc 10,5).

Jesús recorda allò que diu el Llibre del Gènesi: «Des del principi de la creació, Déu els va fer home i dona» (Mc 10,6; cf. Gn 1,27). Jesús parla d'una unitat que serà la Humanitat. L'home deixarà els seus pares i s'unirà a la seva muller, tot essent un amb ella per formar la Humanitat. Això representa una realitat nova: Dos éssers formen una unitat, no com una “associació”, sinó com a procreadors d'humanitat. La conclusió és evident: «Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi» (Mc 10,9).

Mentre veiem el matrimoni com una associació, la indissolubilitat resultarà incomprendible. Si el matrimoni queda reduït a interessos associatius, llavors es comprèn que la dissolució aparegui com a legítima. Parlar de matrimoni, en aquest cas, és abusar del llenguatge, puix es tracta només de l'associació de dos solters que desitgen fer més agradable llur existència. Quan el Senyor parla de matrimoni està dient una altra cosa. El Concili Vaticà II ens recorda: «Tant per al bé dels esposos i dels seus fills com per al bé de la societat, aquest lligam sagrat no depèn de l'albir humà. Sinó que és Déu mateix l'autor del matrimoni, el qual l'ha dotat de valors i de fins múltiples, tots ells d'una importància extrema per a la continuïtat del gènere humà» (Gaudium et spes, n. 48).

De retorn a casa, els Apòstols pregunten per les exigències del matrimoni, i seguidament té lloc una escena afectuosa amb els infants. Ambdues escenes es relacionen. El segon ensenyament és com una paràbola que explica com és possible el matrimoni. El Regne de Déu és per aquells que es fan com infants i accepten de construir quelcom nou. Igualment el matrimoni, si hem captat bé el que significa: deixar, unir-se i esdevenir.